

Радошин Зајић

УНИФОРМИСАНОСТ

непревазилазно је све мерљиво
и све процењиво
мислиш—не мислиш

према заслуги чекаш
команду
Безобзирног
облачиш униформу зачуђен:
како ти добро стоји!

ПОДСМЕХ

разговарај
са шкољком на длану

не схваташ очигледност простора
довољног себи
затворен у себе
и још нешто:
не осећаш утискивање у око
облика
подсмеха
сличног
на заробљеном длану

СВЕДОЦИ

на ред тек свикли
заједничку шетњу започели
започели
(нико својеволјно)

без реда се распршили
(као што су и почели)

сакато се присећају
плаћени сведоци:
другачије је било

ГОВОРНИК

затичу ме јутра:
различитошћу ништа још
не макао

затичу ме говори о светлу
о дну врха
о снази крила
говори
говори
а говорника не препознаје нико

СТРАХ

умножава се геометријском прогресијом
тесно му је у
у мојој глави
не успевам да га преведем
на језик
измиче мојој контроли
мом метежу

уз само(за)довољни смех суграђана
браним се изнуђеним покретима
страх
говором растерујем